

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSE INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

XXX. ÉVF. 1930. JANUÁR.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÖL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ECCE PANIS ANGELOPUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANE PLURIM.
ELECTORUM CONSERVATI CUJUS NON SUM DIGNUS.

F.M.S.C.

TARTALOM: *Dr. Bürcsner László*: Praktikusabb legyen eucharisztikus életünk! — *Dr. Tóth Tihamér*: Eucharisztia és nevelés. — *Dr. Pesthy A. Frigyes*: Az Eucharisztia apostola. — *Német István*: Alpesi izzó máglyák. — *Király Ödön*: D csőség a mennyben Istennek!

Pápai kitüntetés. Szentséges Atyánk Ő Eminenciájának, dr. Serédi Jusztinián bíbornok, hercegprímásnak előterjesztésére az esztergomi Oltáregyesület elnöknőjét, özv. *Reviczky Gábornét*, a Pro ecclesia et Pontifice érdemkereszttel tüntette ki. A magas kitüntetés nagy örömet keltett az Oltáregyesület tagjai között, akik kedves ünnepély keretében juttatták kifejezésre ez örömuiket. Az érdemkeresztet *dr. Babura László*, az egyesület igazgatója nyújtotta át az ünnepeltnek, meleg szavakban méltatva azokat a nagy érdemeket, melyeket az elnöknő az egyesület vezetésében 23 éven át szerzett áldásos működésével. Az elnöknő meghatottan köszönte meg a meleg ünneplést.

Januári kalendáriumunk helyszüke miatt elmarad; csak annyit, hogy minden összejövetel vagy gyűlés a rendes szokás szerint lesz.

Engesztelő novénánk az idén jan. 25-től febr. 2-ig lesz. Szónoka dr. Saly László apát lesz.

Hireket a jövő számunkban.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

•Örökimádás• folyóirat egész évi előfizetés	2-50	Kis szent Terézia szelleme... ..	3-50
Egyes példány	—25	Litánia latin szöveggel	—05
Régi teljes évfolyam	1-20	Litánia szent Józsefről	—05
Régi egyes példány	—10	Levelezőlapok •Örökimádás-temp-lom•	—10
Az O. E. Útmutatója	—80	•Kánter Károly•-emlékkép	—05
Vezérkönyve	—80	•Jézusom Örömb• folyóirat, előfizetés egész évre	1-60
Felvételi füzet	—06	Egyes példány	—16
Félszázados története	3—	Régi teljes évfolyam	—80
Érme	1-20	Régi egyes példány	—05
Szervezése és működése	—10	Az Euch. Gyermekek Szöv. érme	—60
Jézus Szíve hónapja, füzve	—30	Indulója	—08
Kötve	—60	Kis Örökimádás imakönyv... ..	1-50
Nádasdy •Havi magány•	—80	Fehér lilium... ..	—15
•Kánter Károly•-emlékkönyv	1-20	Szent József imakönyv	3-50
Szent Zita élete	—20		
Egyszerűbb kiadás... ..	—10		

Praktikusabb legyen eucharisztikus életünk!

ISTENI Üdvözítőnk emberré lett, hogy egy legyen közülünk. A felséges Oltáriszentségben vett lakást, hogy minden idők minden emberével összekapcsolhassa isteni életét. Isten a lét teljessége, minden élet forrása, a kezdet és vég! Az ember akkor emelkedik legmagasabb tökéletességre, mikor *a folyton cselekvő Istennek óhajt képmása lenni.*

Isten világokat teremtett: az ember egy kicsi világnak, *a saját lelki-világának építője.* Mennyi minden található ebben a kicsi világban! A nagy világ összes teremtményei utat találnak ebbe és lekötni, betölteni kívánják. Csoda-e, ha a közöttünk élő Jézus is oly gyakran kíván lakást venni nálunk?

Jön! Miért? Nem azért, hogy tétlenségre kárhóztatva eltemessük szívünknek talán kiválóan tiszta takarójába, hanem hogy *dolgozhassék, munkálkodhassék* nem a nagy világ teremtésében, de velünk egyesülten *a mi kis világunk tovaépítésében!*

És ez az, amit oly sokan felejtnek! Végtelen irgalmában, szeretete és jóságában az isteni Mester *önmagát is lelkiéletünk, üdvösségünk esz-közéül adta!* Nem üdülni, dicsérni vagy jutalmazni jön, hanem dolgozni kíván bennünk!

Helyesen akkor értjük eucharisztikus életünket és annak minden nyilvánítását, ha *Urunknak ezt a szándékát értve* fogadjuk, őrizzük, használjuk a felséges Oltáriszentséget!

Mily más megvilágításban tűnik így fel előttünk a *szentmise!*

Jézus hí arra, mert dolgozni akar bennem és kívánja, hogy vele egyesülten én is munkálkodjam. Megújítja áldozatát, hősi szeretetének újra példáját adja. Feláldozza magát a mennyei Atyának. Reprezentálja a kereszt áldozatát; megalázódik végtelen mélységekig. Felajánlással, meghódolással (átváltozáskor), vele való egyesülésben (a szentáldozáskor) én is megalázódom, de felmagasztalódom egyúttal: megkapom

a lelkiélet egy hétre, vagy napra, aszerint, hányszor hallgatok szentmisét. Több leszek magamnál: annak a Szent testnek és vérnek erejét viszem, mely érettem adatik!... Hányszor megyünk unottan a szentmisére, mert csak a parancs, vagy szokás hatalma készítet! Ellenben mily öröm volna az mindig nekünk, ha a kegyelemért mennénk egyenesen, melyet kérnünk kell és melyet megkaphatunk!

Urunk üdvünk eszköze akart lenni! Semmiben sem látszik annyira, mint a *szentáldozásban!* Jön, mert gyengék vagyunk. Jön, mert a szegény embert felemelni akarja. Jön, mert mintegy be kívánja oltani darabos énkünkbe az isteni nemes hajtást! Dolgozni akar! A bocsánatos bűneinket betakarni, rosszra való hajlandóságunkat kisebbiteni, építeni a lelki élet épületén: a szeretetet, a megszentelő malasztot gyarapítani! Hogy felhasználhatjuk e szent jelenléte — praktikusán! Csak így kell fogadnunk! Dolgozni jössz, Uram és én segítsek Neked! Kell részemről a bánat! A szeretet indulata! A jó elhatározás! A kitartás! Állhatatosság! Mennyit gyarapodom így a jóban a sok szentáldozás kapcsán! Mily hamar új ember leszek! Maga Jézus alakít át, aki pillanatok alatt hívta a nagy bűnösöket életszentség útjára. És aki megértette — célt is ért! Hogyne! Aki veszi a jó táplálékot, lehetetlen, hogy elsorvadjon!

De máskor is vár! *Adorációra, szentségimádásra!* Megint napom akar lenni: sugarait szórja felém a tabernákulumból! Ha praktikus ember vagyok: minden előnyös helyzetet kihasználok! Ime! Nem kapcsolom-e vele össze gondolataimat egész nap! Az Isten jelenléte — az Oltárszentség jelenléte! Imafohászaim is feléje szállnak; kísértéseim hozzá röplítenek; egyszer-kétszer körülményeim szerint fizikailag is megjelenek előtte: mily kapcsolat, összetartozás! Mennyi épülés! Közös munka! A helyzet előnyös kihasználása!

És ilyenformán leszek *mindennel, ami e fölséges Szentséghez tartozik!* *Pl. oltáregyleti munkámmal!* Ezt is neki, érte, vele végzem! Hogyne használnám ki a helyzetet: neki dolgozom, ő a «koldus»-om, de olyan, aki visszafizethet és fog is fizetni! Hit, remény, szeretet, kérés, hála, alázat, okos biztonságérzet így találkoznak e Szentség körül! És aki praktikusán fogja fel mindezt, mindegyikből kiveszi a haszonrészét, mindegyikkel produkálja az eredményt!

Igy nézzük az új évben e felséges Szentség révén kapható kegyelmeinket! Így várjuk azokat! Így keressük! Necsak valahogyan, de a bennünk munkálkodni kívánó Jézussal közreműködve hallgassuk a szentmisét, vegyük a szentáldozást, végezzük az adorációt! Így dolgozzunk is érte és neki! És *őáltala, ővele, őbenne* elérjük az Úr kicsiségét, a magunk mindig nagyobb üdvösségét!

Dr. Bűrchner László.

Eucharisztia és nevelés.*

AZ EUCHARISZTIKUS gyűlés rendezőse arra kért, hogy «Eucharisztia és nevelés» címmel tartsak előadást. Kedves feladat s fontos feladat. Kedves feladat, mert hiszem az az Üdvözítő, ki földi életében oly gyöngéd szeretettel karolta át a gyermekeket, hogy még az elfáradt estéken is magához engedte őket, ez az Üdvözítő bizonyára ugyanily meleg szeretettel viseltetik irántuk az Eucharisztia szentségi leple alatt is. De fontos feladat is, mert hiszen ma, amikor a gyermek s az ifjúság megnyeréséért egymással szembenálló világnézetek óriási erőfeszítéssel dolgoznak s amikor a gondos szülők homloka aggodalmasra redőződik, ha a serdülő gyermekük lelkét környező ezernyi veszélyre gondolnak, ma kétszeresen fontos, hogy mi nevelők, szülők, tisztában legyünk, mily megbecsülhetetlen nevelői kincs kezünkben az Oltáriszentség.

Három kérdésre szeretnék tehát megfelelni: I. Mi a nevelés? II. Mint segít az Eucharisztia a nevelésben? III. Mint lehet a gyermekekkel megkedveltetni az Eucharisziát?

I.

Hogy mit jelent az Eucharisztia a nevelés szempontjából, azt csak akkor tudjuk világosan átlátni, ha világosan áll előttünk mit is-értünk a nevelésen, **mi is a nevelés célja.**

Mikor az Isten az ártatlan, kis, csöpp gyermeket a szülőknek átadja s rájuk bízta, hogy ideális katolikus embert neveljenek belőlük, vajjon mit bízott rájuk? Angyalt? Kis angyalkát? Sokszor hallja az ember, hogy Isten kis angyalt adott a szülőknek. Hát hiszen — T! — kedves szólásmondás ez, poétikus kifejezés, de — sajnos — nem fedi a valóságot! Ha a tényeknek megfelelően akarunk beszélni, ezí kell mondanunk: Szülők! Mikor gyermeket kaptok, az Úr Jézus rátok bízott — egy angyalt? nem; *hanem egy embert*; igaz: a keresztségben tisztára mosott lelkű embert, de mégis csak embert, az eredeti bűn következményeképp meggyöngült akarattal, rosszat szerető hajlamokkal született embert; embert, akinek lelke ma még se jó, se rossz; embert, akinek lelkében csírák szunnyadnak: jók is, rosszak is — és tőled függ, Testvér, szülőtől, tőled, nevelőtől, hogyha majd észreveszed, hogy évek jártával a reád bízott gyermek lelkében, a te szent virágos kertedben előbujnak a jó és rossz csírái, ott állsz-e majd segítséggeddel, útmutatásoddal, tanácsoddal, szereteteddel a jó és rossz harcát váró gyermeked lelke mellett.

* A XXI. Országos Katolikus Nagygyűlés eucharisztikus ülésén az Örökimádás-templomban 1929 okt. 28-án mondott beszéd.

Ime — T! — ez a nevelés! Az ember születésekor se nem angyal, se nem ördög; de azzá lesz halála után; egyikké, vagy másikká, üdvözült, vagy elkárhozott lélekké s azzá lesz aszerint — és ez a szülők döbbenetes felelőssége —, amint a neveléssel Istentől megbízott szülőknek, tanítóknak sikerült-e fejlődését helyes úton tartania. T! Most egy óriási gondolatot fejeztem ki: hogy valaki mennyibe jut, vagy elkárhozik, Istent örökké látja, vagy Tőle örökké elszakad, nagyrészt az dönti el, hogy gyermekkorában szülei, nevelői megtettek-e mindent lelkének helyes fejlesztéséért.

Nos hát — T! — ha a nevelés ennyire fontos, hát hogyan érdekelne minket a kérdés: *miben segíti nevelői munkánkat az Eucharisztia.*

II.

Akarjátok tudni, mily segítség az Eucharisztia a nevelésben? Olyan segítő erő, amihez semmi más fogható e világon nincsen. Cukor és korbács, dicséret és szidás, jutalom s büntetés, rábeszélés, térdepeltetés... semmi, semmi, nem nevelői érték, ha összehasonlítjuk az Oltáriszentség vételeivel, csak egyetlen egy jól végzett szent áldozással, amikor az a gyermek tudja, érzi, hogy isteni Mestere, Ura, Atyja, legjobb Barátja jön hozzá, aki előtt kipanaszolhatja magát, aki részvétellel van minden küszködése iránt, aki el nem taszítja magától, még ha elesett volna is, aki erőt ad neki, hogy ismét el ne bukják. Nézzük csak, mi történik a gyermek lelkében a szentáldozás előtt, alatt és után.

1. Mindenekelőtt is szentek s nevelőerejűek már azok a percek is, melyekben az ifjú **még csak készül a szentáldozáshoz.** Készül önismeretre nevelő lelkiismeret-vizsgálással, töredelmes bánattal s őszinte gyónással. Tudjátok-e T! — hogy mikor a gyermek gyónásra készíti lelkét, ez fölér lelke javulásában legalább egy évi neveléssel! Mikor a gyermek gyónáshoz térdel s elsírja fiatal lelke bűneit a lelkiatyának s ígéri, hogy soha többé —, ez többet javít rajta, mint bármilyen parancs vagy büntetés.

És ez még csak előkészület a szentáldozáshoz!

2. Nos és aztán jön a főséges pillant *a szentáldozás!*

Mennek a gyermekek különféle korban a szentáldozáshoz és különféle hasznot merítenek belőle.

a) Képzeljük el pl. azt az egész kis gyermeket, aki még nem ébredt tudatára a tragikus emberi sorsnak, a lelkünkben lappangó megosztottságnak. Mily főséges hatással védi, melengeti az Oltáriszentség az *ilyen* romlatlan lélekben a természetfölötti élet szépségeit!

X. Pius pápa előtt az a káros szokás harapózott el a szülők között, hogy gyermekeiket nem engedték az első szentáldozáshoz 10—12 éves

koruk előtt, mert — mint mondták — «még olyan naív kis gyermek az ő fiúk, az ő leányuk még olyan romlatlan, még nem is tudja mi az a bűn?» Hál' Istennek, hogy nem tudja! Csak vigyétek akkor a szent-áldozáshoz ép akkor, amikor még nem tudja, mi az a bűn! T! minden gyermeke helyes lelki fejlődéséért aggodó szülőknek ezt tanácsolnám: Vigyétek gyermekeket már oly korán az első áldozáshoz, amikor annak ártatlan mosolygását még zavarosra nem borzolta az utcagyermek, társak rossz példája és a benne ébredő rendezetlen ösztönök féktelenkedése.

b) Fejlődik a gyermek, de nőnek a reázüdülő kísértések is. Akik az ifjúsággal közelebbről nem foglalkoznak, nem is sejtik, mennyi levertség, elkedvetlenedés, küszködés, harc dúlhat egy ifjú lélekben. Most küldjük főképp áldozni őket! Sok a kísértése az ifjúnak? Küldjük gyakran áldozni. Talán erőt vett rajta egy bűn, hosszú megszokottság bilincseibe verte? Küldjük áldozni! Az áldozásban minden lelki nagyságnak, erőnek forrása azért fakad, mert minden korok legelső nevelője száll a lélekbe s az áldozást követő percek titokzatos csendjében végzi a léleknevelés legigazibb munkáját: tetté érleli a jó szándékot, acélosra edzi a gyöngé akaratot, valósággá eleveníti a jó föltételt.

Eljönnek a serdülő kor tomboló évei, amelyekben úgy érzi az ifjú, mintha nem is vér folynék ereiben, hanem tüzes láva sísteregne azokban.

Az életet sokszor hasonlítják háborgó, viharos tengerhez; de alig van kor ebben az emberi életben, mely veszélyekkel, viharokkal teljesebb volna, mind a serdülő kor.

Ki fog itt segíteni? Ki más, mint az Üdvözítő s mi más, mint a szentáldozás. Azok a fönséges percek, melyekben az ifjú elimádkozhatja: Uram, pokoli tűz emésztő lángja kavarog bennem; de Te azt mondtad, hogy te vagy a szőlőtő s mi a szőlővesszők, s most beoltottam a te tiszta, isteni véreddel ezt a rossz vesszőt és Uram, Uram ne engedd, hogy hűtlenné legyek Hozzád! Igen! Senki más, mint az a bűnnel, kísértéssel viaskodó ifjú, nem látja világosabban, mennyire igaza van a német költőnek, hogy az Oltáriszentség béke a háborúban, győzelem a harcban, segítség a bajban, élet a halálban:

Der Friede im Krieg,
Im Kampfe der Sieg.
Die Hilfe in Not,
Das Leben im Tod.

3. És mily fönségesen ki lehet használni nevelésünk céljaira a **szentáldozást követő órák s napok ihletett hangulatát is** épen a gyakori áldozás eszméjével. Azzal, hogy hozzászoktatják az ifjakat, hogy egy gyónás után napokig, hetekig, menjenek áldozni. Az őskeresztények ritkábban gyóntak, de minden szentmisén áldoztak. Mi lehetne ma is más eszménye a lelkipásztorkodásnak? Nem az, hogy sokszor menjünk gyónni, hanem hogy a gyónásban visszanyert tiszta lelket minél tovább őrizzük meg, ami másszóval, *hogy a kegyelem állapotában maradjunk.*

A kegyelmi állapot megőrzése küzdelembe kerül. A test, a világ s gonosz lélek kísértései közt sértetlennek maradni, ehhez nagy küzdés, ellenállás, vigyázat kell.

Ki nem látja, micsoda fönséges nevelői erő rejlik abban, ha az ifjú vállalja a kemény harcot csak azért, hogy holnap is, meg hetek után is áldozni mehessen. Tanítsuk is meg őket arra, hogy a legjobb hálaadás s a legszebb előkészület nem a pár percnyi ima fellángolása, hanem az egész napi s heti viselkedésében megnyilatkozó, következetes, bűnnel harcoló keresztlény élet.

4. És még valamit, T! Tudjátok, mit ad még a szentáldozás az ifjú léleknek? *Örömet, vidámságot, jókedvet!*

Igen, jókedvet! Márpedig kinek van nagyobb szüksége a jókedv éltető erejére, mint a fiatal, fejlődő léleknek? Minek kell jobban a napfény, mint a fiatal, fejlődő palántának? Minden fiatal lélek érzi is, hogy neki öröm az éltető eleme. Jaj, ne nézzük hát tétlenül, mint keresik az örömet a dorbézolásban, léhaságban, erkölcsi fertőben, hanem vezessük őket az igazi örömmek legtisztább forrásához, az Eucharisziához. Tanítsuk meg

őket arra, hogy áldozás után elkiáltás az ifjúság csodás apostolának, Don Bosconak kedvenc szavait: *Sia allegro!* Most aztán rajta, légy jókedvű! Kinek arcáról kacaghatna inkább a csilingelő jókedv napsugaras nevetése, mint az áldozásról jövő gyermekek lelkén!

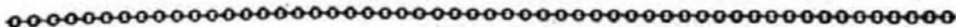
5. És hadd beszéljek — Ti! — még egy hatásáról a szentáldozásnak. Ott térdel az ifjú, most vette magához az Úr szent testét, tenyerébe hajtja homlokát s imádkozik.

És most halkán, csendben mintha szólna hozzá az Úr: «Fiam, leányom! Nézz körül a világban: mennyi az aratás s kevés a munkás. Tudnál-e engem jobban szeretni, mint mások. Tudnál-e te értem több áldozatot hozni? *Tudnál-e az én papom, apácám lenni?*»

Igen: a gyakori áldozás a papi s apácai hivatásnak is első biztosítója, mert a gyakran áldozó ifjú lelkében lel legkönnyebben visszhangra az Úr hívó szava.

Dr. Tóth Tihamér.

(Vége következik.)

Az Eucharisztia apostola.

ASZENT PÉTER-bazilika balfelöli oldalhajójában, falconieri Szent Julianna és nolascoi Szent Péter emlékművei között áll Szent Norbertnek, a prémontrei kanonokrend alapítójának szobra. Jobb kezében magasra emelve tartja a kelyhet és a paténát, balkezevel elhárítómozdulatot tesz a lábainál tekergőző sátáni kígyó s egy a kígyóval szövetséges alak ellen.

A XII. század első felében tündöklött az Anyaszentegyház egén minden idők egyik legnagyobb apostola, Szent Bernát, a nyugati szerzetesek lánglelkű megreformálója, a Doctor mellifluus, a mézédésajkú egyházatya. Míg ő a szerzetesi intézményt emelte soha nem látott lelki magaslatra, addig szent kortársa, a xanteni gróf, Norbert, a világi papság s különösen a káptalanok megreformálására törekedett s ezért alapította a prémontrei kanonokrendet. Szent Norbert a rendi élet középpontjává az Eucharisziát tette. Magasztos örömmel olvassuk a rend szabályainak legelső pontjában, a legelső szavakban: «A legszentségesebb Eucharisziát, amelyben a kenyér és bor színe alatt maga az Úr Krisztus van jelen, Ő áldoztatik fel és vétetik, rendünk minden tagja, lelke legmélyebb alázatával imádja, tisztelje, mint annak a Szent Norbertnek igazi fiaihoz méltó, kit Isten csodálatraméltó Szentségének védőjévé választott, amint azt művei és élete tanusítják. — Mindenekelőtt tehát a papok azzal a szeretettel lángoljanak ily nagy Titok iránt, mely az ő hatalmukra bízott, hogy legnagyobb boldogságuknak tartsák azt mindennap bemutatni, abból a szentség legbőségesebb gyümölcsét meríteni. — Papjaink úgy végezzék

ezen isteni ténykedést, hogy magukban a ténykedőkben ragyogjon az az élő hit és égő kegyesség, mely olyannyira tiszteli az Istent, megörvendeztetti az angyalokat és a jelenlevő hívek épülésére szolgál.»

A rendi szabályok a legpontosabban előírják, hogy a szentmise bemutatásánál az oltárok az egyházi év időszakainak megfelelően, a legnagyobb pompával és gondgal díszíttessenek. Minden szavukban szent és kedves kötelességévé teszik a rendtagoknak a legméltóságosabb Oltáriszentség és a szentmiseáldozat szívbeli kultuszát. A rendtagoknak mindennap három szentmisén kellett résztvenniök, melyeket a megholtakért, a boldogságos szent Szűz tiszteletére és a káptalani közös imakor mutattak be.

Magá a dicsőséges szent rendalapító, apostoli vándorútjain mindenütt magával vitte a szentmise bemutatásához szükséges felszereléseket s igehirdetésének középpontja mindenkor a szentmise, az Eucharisztia volt.

Az 1115. és 1124. évek közötti időben Németalföld városaiban szörnyű eretnokség ütötte fel a fejét. Tanchelin (Tanchelm) nevű tévtanító lépett fel, ki egész vidékeket tántorított el az igazi hittől. Sátáni tanftásának gerince volt az Eucharisztia tagadása. Magában a fővárosban, Antwerpenben (Anvers) úgyszólván az egész nép követőjévé lett, a papságot elűzték, az oltárokat lerombolták, s Tanchelint, ki magát Isten Fiának, Szentléleknek, Szűz Mária jegyesének hirdette, Isten gyanánt imádták. Bár az egyházi és világi hatóságok minden erejüket megfeszítették az istentagadó és erkölcstelenséget hirdető tévtanítás leküzdésére, semmi eredményt sem bírtak elérni, sőt az eretnokség rohamosan terjedt. Végző szükségükben az akkor már messze országokban híres Norbertet hívták segítségül, s az Eucharisztia lánglelkű apostola készségesen sietett támogatásukra. Bátran kiállott a fanatikus tömeg elé s Istentől nyert ihlettel és rettenthetetlen bátorsággal hirdette az Isten Fiának valóságos jelenlétét az Oltáriszentségben. Az Eucharisztia kegyelme csodálatosan áradt szét a megtévesztett emberekre, keserves, bűnbánó zokogással borultak a szent lábaihoz s örvendező szívvel állították helyre szívükben a szentségi Jézus uralmát.

Szent Norbert valóban eucharisztikus szent volt, ezért nevezi őt nagy kortársa, Szent Bernát «fistula coelestis»-nek, mennyei csatornának. (A bor színe alatt való szentáldozáshoz szolgáló csövecskét nevezték fistulának.) Mint apostoli igehirdető, mint rendalapító, később mint magdeburgi érsek, Francia- és Németországban számtalan helyen állított oltárokat, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség imáadását mindenfelé terjessze. Innen ered az ő dicsőséges ábrázolása, mely mindenütt kehellyel, ciboriummal vagy monstranciával kezében jeleníti őt meg. S az általa alapított rend 800 éves dicső multjában is szent Pátriárkája végrendeleti hagyományának tartotta az Eucharisztia kultuszát. Az 1572-ik évben Belgiumban Becanus Adorján és Lacoupe Jakab prémontrei kanonokok

17 más társukkal szenvedtek kegyetlen mártirhalált Kálvin követőitől az Eucharisziában való hitükért. Boldog emlékü IX. Pius pápa 1867-ben gorcumí vértanuk néven emelte őket oltárra.

Gödöllőn, a magyar királyok nyaralóhelyén, szemben a vasúti állomással, áll ma egy hatalmas épülettömb. A trianoni «béke» által kiüldözött ősi prémontrei rend telepedett itt le Isten kegyelméből. A rendház homlokzatán áll a dicsőséges rendalapító szobra, kezében magasra emelve tartja a monstranciát s hirdeti e nehéz időkben a szentségi Jézus imádását. Az új monostorban pedig rendjének ma már 33 felszentelt papja naponként könyörög szentmiséiben a Mindenhatóhoz, hogy az ő kegyelméből minél előbb felépülhessen ezen új kat. fellegvár temploma Isten dicsőségére, a Legméltóságosabb Oltáriszentség imadására, s az Eucharisztia apostolának, Szent Norbertnek tiszteletére.

Dr. Pesthy A. Frigyes.

Alpesi izzó máglyák

Svájci levél.

DRÁGA-LÉLEK! Svájc mégis csak az Alpok hazája, a hegyek otthona. Innen indulnak a hegyláncok keletre, délre, nyugatra. Hozzánk is eljutnak. Az igaz, hogy odáig kifáradnak, egészen meggyalogolnak. Még az Irottkőben megdobbann egyet és utolsót az Alpok szíve s aztán szépen belesimul a Kisalföld termékeny rónájába.

A hegyek mindig vonzották lelkemet. Már gyermekkoromban rajongtam a ávolban kéklő kőszegi, bécsújhelyi magaslatok után. Ez a szeretet csak nőtt bennem a hegyek iránt. Zarándokúton voltam, mikor először robogott el vonatom az égbenyúló Alpok lábainál s kitört belőlem a csodálat: mily fenségesen szépek ezek a hegyek! Mire egy jó gazdabácsi megjegyezte mellettem: szépek, szépek, de nem terem ezeken se szőlő, se búza. Azóta, ha bámulom ezeket a hegyóriásokat, meg-megcsendül fülemben a régi hang: nem terem ezeken se szőlő, se búza.

Szőlő és búza, ez a magyar föld kincse. Szőlő és búza, ez a magyar ember büszkesége. Ahol ezt a kettőt nem találja, ott nincs otthona, az nem elégíti ki. Csak valljuk meg, igaza van. Szőlő és búza, ez a két legnemesebb termése a földnek. Szőlőben a vérét, búzában a velejét adja nekünk az áldott anyaföld, hogy élhessünk és boldogan éljünk.

Szőlő és búza, ezen a kettőn akadt meg az Istenember szeme és szíve is, mikor a legnagyobbat, a legboldogítóbb kincset, az élet eledelét adta nekünk az Oltáriszentségben. Így lett a szőlő és búza az igazi áldás hordozója, a teljes élet foglalatja.

Ezek a magas svájci Alpok édes szőlőt nem érlelnek, aranykalászt nem ringatnak, de a hívő léleknek eucharisztikus gondolatot bőven adnak. Azért hát mégis aratok, mégis szüretelek a svájci havásokon. Szüretelek télben, aratok hóban és fagyban, mert ezek az egetverő hegyek nekem Jákob létrája, melyen angyalok járnak fel-alá s amelyről az Úr csodálatosan érthető szavát hallja a lelkem. Erről a szüretről tálalok fel néhány zamatos eucharisztikus ízű gerezdet számodra is, drága lélek.

Legszebbek a svájci Alpok a téli alkonyizásban. Ilyenkor azután elragadóan szépek. Nem lehet a tekintetet levenni róluk. Mint a mágnes, vonzák szemünket, figyelmünket. Az egész utca szíve-lelke a hegyeken van. No mert izgatón érdekes jelenség, mikor az ember a havas hegy-csúcsokat fent az égbolt peremén izzani, lángolni látja. Mintha csak valami csodálatos kéz óriási máglyákat gyújtott volna ki köröskörül az esti szürkületben. Az alkonyodó nap búcsúzó sugarai ezek a titokzatosan gyűjtő-gató kezek. Az előbb még fehéren ragyogó hegyek gyengén sárgulni, majd narancsszínben kezdenek fényleni, végül az utolsó sugaraktól lángpirosra gyulnak. Mintha az egész természet esti imáját végezné, olyan ünnepélyes és megható ez a jelenség. Izzó hálacsók a napi javakért. Avagy a természet nagy templomának örökmécsese? Azt hiszem, mindegyik.

Az alkonyizás jelenségét három tényező hozza létre. Kellenek hegyek, égbenyúló magasságok. Kell aztán hófehérség, ragyogó tisztaság, tengernyi hókristály ott a magasban. Végül kell a nap tele fénnyel, színnel, pazar gazdagsággal, hogy bíborba öltöztesse az egész nap feléje hajló, hálás hegycsúcsokat.

Járt a földön is Valaki. Magasból jött, mert égből való. Hófehér volt a ruhája, méginkább a lelke. Izzóan meleg a szíve. Azután egy szent estén, verőfényes élte alkonyán, mikor búcsúzóban volt, lángra gyújtotta az örök magasságok máglyáját. Kigyújtotta a legszebb és legszentebb lángot, az eucharisztikus szent oltártüzet, ezt a csodálatos szent alpesi alkonyizást, mely azóta az ég és föld legteljesebb öröme folyton ég, folyton kigyul minden szentmisében.

Szentmisénk: Krisztus szent szívének áldozati tüze. Ez a legfenségesebb, legméltóbb és hiánytalanul teljes istentisztelet. Benne éri el és teljesíti az egész nagy természet, az ember is, legfőbb és egyetlen célját: a méltó Istenimádást. A szentmisében lüktet az Istenembernek és benne az egész teremtésnek Istenért dobogó szíve. Szentmisénk az igazi Glóriánk, ez a mi teljes Te Deumunk. Az áldozati oltár a mindenség központja, az ég és föld fókusa. Minden léleksugár idefut, Krisztus áldozati tüzetől itt gyul lángra, itt kap isteni fényt és örök tetszést, hogy a teljes Szent-háromság előtt méltóan hódoljon.

Drága kincsünk, áldozati oltárunk, szentmisénk, te vagy a mi

egyetlen, igazi gazdagságunk. Itt azt kapom, amivel Istennek tartozom, hogy azt adhassam, amit Isten tőlem is vár, ami őt részemről is megilleti.

Megértem, hogy az Egyháznak nincs ünnepe szentmise nélkül, nincs öröme áldozat nélkül. Istenhez lépni, Istennek adni, Istennel összeforni, Istentől kapni a szó teljes értelmében Istené lenni, csak a szentmise áldozati erejével tudunk. Ó ha igazán megértenők és ebben élénk, mennyire jobb és boldogabb emberek volnánk!

Épen délutáni sétámat végzem az alkonyizás idején. El-elgondolkozom a vonzóan szép tüneményen. Megcsodálom azt a milliárdnyi sok-sok apró hókristályt, mely ott fent a magasban beleöltözik a nap bíbor sugarába és kedvesen rám mosolyog. Mintha mindegyik a búcsúzó nap izzó-piros szemefénye volna. A napot már nem is látjuk. Elbujt, leáldozott a hegyek mögé. A völgybe leszállt már az esthomály. De ott fent még minden fényes, minden ragyog, mert minden hópehely a napba néz és szomjasan a búcsúzó sugarakat issza. Ezekből a mosolygó, fénylő szemecskékből jut nekünk is egy-egy sugár és oly jól esik nekünk, mert itt lent már minden ajtón, minden bokron kopogtat az éj, a sötét, hideg éj.

A lelkek világában is vannak ilyen fénylő, mosolygó arcok. Ezek a szerencsések is magasban laknak, bár itt járnak köztünk. Olyanok, mint az égbenyúló hegycsúcsok: elsőnek köszöntik a napot, búcsúcsókját is ők veszik s az éjjelben is fent a csillagoknál virasztanak. Ezek a lelkek az Isten után szomjasak. Isten fényét, kegyelmét isszák. Természetes, hogy önmaguk is fényességet, tartalmukat, lélküket sugározzák széjjel le völgybe, az éj sötétjébe, ahol annyi embertestvér botorkál.

Az emberi lélek legszebb fénye, koronája az ő istengyermeki méltósága. Amint a kis hópehely tud napsugárba öltözni, ragyogó kis nap-szem lenni, tud az emberi lélek is kegyelembe, Isten sugarába öltözni, Isten ragyogó szemefénye, élő képmása lenni. A szentmise áldozati lángja, kegyelmi kenyere a mi nemességünk tápláléka. Az oltártüzekből fényesednek, ragyognak a lélekarok. Krisztus vére pirosítja arcomat, éneklő a kedves kis szent Ágnes. Az eucharisztikus krisztus-arcotól verődik ki rajtunk az igazi isten hasonlóság.

A múlt század első felén egy festő Rómában Krisztus-arcot akart festeni. Modellt keresett. Végre egy koldusban fedezett fel legszebbet. Remek Krisztus arcot festett a koldus arca után. De ez a koldus egy szent volt: Labre Benedek. Templomban az örökmécs előtt élt, templomlátogatóktól kapta kenyerét. Olyan volt mint a hókristály az alpesi hegycsúcson: szeme-szíve az eucharisztikus Napot kísérte és kegyelmi sugarát itta. Az Egyház az oltárra emelte, mert az oltár előtt s az oltárról élt. Koldus volt, szegény volt, igénytelen volt, mint a hópehely, de tudott

magasban lakni, Krisztusból élni s most fényt sugároz a völgybe, a homályba, emberekre. Sok-sok ilyen izzó, fényes emberleket! Álljunk középük!

Még egy gondolatot. Sokszor megdöbbenve állok az égbe törő hegyek lábánál. Uram, Istenem, minő erő volt az, mely ezt a szörnyű tömeget olyan magasba szöktette! Van-e súlyosabb, lomhább tömeg, mint a kő. Egész valója lefelé, a mélybe húzza. S ime egy hatalmas kéz szinte az égig emelte. Nagy a Teremtő, nagy az Úr! Ezt kiáltja minden hegyóriás. Szavától megremeg az ember. S mégis, ez a kolosszális tömeg csak az Úr keznyomát érezteti. Csodák, csodája, a kicsi Szentosiva meg Istenem tartója. Megdöbbsent e piciség látása is és térdre rögyök az Úr előtt... Megértem, hogy az igazi nagyság nem fél a szerény külsőtől. Sőt azért jön így, hogy akaratomat kérje, de ne kényszerítse. Mily édes vagy Uram! Édes a betlehemi kisdedben, imálandóan kedves a kicsi hóféhér szentségben. Az alpesi óriás szikla alatt szinte összemorzsolódom, por, semmi vagyok. A kis Eucharisztától meg égig érek, égbe nővök. Ó Istenem csodálatos hatalma!

A szentségi Kisdéd kíséren át kegyelmével az új esztendőn.

Német István.

Dicsőség a mennyben Istennek!

Az orvosprofesszor éppen műtéthez készült; felvette fehér köpenyét, amikor táviratot hoztak neki:

«Szeretettel várunk... Mária».

Egy pillanatig értelmetlenül nézte a lapot, aztán öröme gyült: igaz bizony, holnap szenteste lesz. A lelke fenyőillattal telt el, az otthon meghitt csendes nyugalma, a fehér kandalló kellemes melege szinte szétáradt benne s mikor rányitották az ajtót, úgy állt ott elmélázva, boldog mosollyal, mint valami szerelmes jogászgyerek.

Asszonybeteg halottfehéren, a félelemtől fágranyílt szemmel várta, csupa néma kérdés, csupa szótlán könyörgés ült a szája szegletén s míg máskor haragudott a gyávaságáért és bizalmatlanságot látott a rettenésben, most ellágyult szívvel úgy tudta szólni ezt a megriadt szegény gyerek-asszonyt. De természetesen az «orvos» hamarosan az «ember» fölé kerekedett, a tudomány ereje elnyomott minden érzelmes gondolatot, félóra sem telt el, már hidegen érdeklődve vizsgálta az élettelen kis koraszülöttet, eszébe sem jutott, hogy ezért az idétlen csöppségért forró könnyek rázzák azt a sápadt asszonyt, aki az anyai érzésekből csak töredéket kapott ajándékkul. A délutáni viziten meg is kérdezte a kisírtsemű anyát: «No mi a baj? — Talán fájdalmai vannak?» — és csak akkor indult ismét

részvétre, amikor az válasz helyett szótlan kétségbeeséssel meredt az ágy lábánál álló üres bölcsőre. Ösztönszerűen simította meg az asszony homlokát, halkan mormolta:

«Ó, ti szegények, ti élet Máriái, fájdalmas anyái.»

És bár Mária a fájdalmas Anya neve olyan jól illett ide a kórterem szenvedésekkel átitatott levegőjébe — hiszen úgy tudott vigasztalni, annyi megnyugvás volt benne — mégis a tanár saját szavaitól megborzongott, mert eszébe jutott az ő törékeny, beteges huga, az ő kedves Máriája, akit féltő, vak szeretettel óvott minden betegségtől, de legjobban féltette az anyaság szenvedéseitől. Fokozta ezt az aggodását édesanyjára való emlékezés, aki Máriát az életével fizette meg. Akkor ő már a gimnázium utolsó évét végezte, jól emlékszik atyja kétségbeesésére, kis huga iránti ridegségére, emlékszik mennyi bajjal küzködve nevelték az anyátlan, örökké beteges leánykát. Amikor egyszer vakációban hazajött és a gyermek az öregek egykedvű hallgatagságával órahosszat ült mellette, szomorú, vértelen arca annyi örömtelenségről beszélt, hogy akkor fiatal szíve egész rajongó szeretetével ölelte őt magához és azontul jobb, együttérzőbb testvérpárt keresve sem lehetett találni.

Most jóleső tudattal emlékezett vissza a kettesben eltöltött boldog karácsonyestékre. Milyen szép volt az elsötétített szobában a frissen vágott, jóillatú fenyő. Ők sohasem aggatták tele citra, csillogó holmival, sem cukorral, úgy állt zölden, üdén, mindössze az ágak végén égett egy-egy fehér viaszgyertya. A szoba ilyenkor megtelt, hangulattal, szeretettel s mint karácsonyi csengő csilingelt Mária halk éneke:

«Dicsőség, dicsőség Istennek!»

Édesapjuk halála még jobban összekapcsolta őket; csak rövid időre hidegültek el egymástól, amikor néhány évvel azelőtt Mária férjhezment és a megosztott szeretet nem tetszett sem a férjnek, sem a doktornak. De rövidesen az is elmúlt, hiszen Mária férjében melegszívű, gyöngéd férfit ismert meg, kis birtokuk ügyes gazdát kapott, a jövedelem biztosan, gond nélkül jutott kezeihez és a szülői ház ezentul is olyan otthona maradt, mint édesanyja életében volt. A szoba legkedvesebb zugában most is ott áll a pirosernyős lámpa és rózsaszínűre fest mindent...

«Jó lenne már otthon lenni»... sóhajtott egyet.

Leült, hogy választ küldjön a táviratra, akkor eszmélt, hogy előbb még a kórházi ünnepélyen is keresztül kell esnie. A hatalmas villanyfényes fa, sok színes papírlánc, étheres levegő, érzékenyülés, gyermeknyöszörgés, és egyéb kényelmetlenségek most lehangolták.

«Itteni ünnepély miatt a szokott vonattal nem mehetek. Gépkocsimon este 8 órára érkezem. A gyertyák égjenek. — Lajos» — vetette papírra a választ. A másnap készülődése, izgalmas öröme mégis megrövidítette

a napot, hamarabb szabadult mint remélte, csomagokkal, meglepetéssel megrakodva jókedvűen indult. Pontos akart lenni; a sebességet órája szerint hol mérsékelte, hol idegesen fokozta, de 8 órára csakugyan bekanyarodott a kopár jegenyefasorba, ahova a függönyös szobából úgy világítottak a fenyő gyertyácskái, mint apró szentjánosbogarak. Felhangzott az ismerős szirénajelzés, a reflektor csóvjája vakító ívben vetődött a ház falára, már csak néhány méter az út... a következő percben sikoltva csikordult a fék és a kocsi oldalával nekidült a recsegve, ropogva engedő kerítésnek.

Ijedtség, rémüldözés, száz kérdés töltötte be az udvart... de nem, nem történt komolybaj, csak a professzor szaladgált még egyre, kutatott mindenfelé.

«Egy gyermek kapaszkodott itt a kapun és nézett be a karácsonyfás szobába» — hajtogatta makacsul — «itt kell keresnünk.»

Tízszor is megnéztek mindent, sehol senki sem volt.

«Vizió — tréfálkozott a sógor — öregszel Lajoskám.»

Gyorsan bevontatták a kocsit, mégegyszer körülvizsgálták, fölgyújtották reflektorát s amint tüze végigszántott a mezőkön, egy gyermeket világított meg. Fehér ingecskéjét jeges szél lobogtatta, oda-oda csapkodta mezitelen lábaeskájához, fáradtan tipegett a fagyos, havas mezőn. Arany-szőke feje bánatosan, megadóan hajolt mellé... szegény, elűzött otthon-talan kis vándor, aki ment... csak ment...

A három ember szóltanul, megdöbbsent szívvel meredt utána, nem tudtak egymás szemébe nézni... lassan, leverten csukták be maguk mögött az ajtót. Ottbenn a gyertyák már félig égtek, kanócuk füstje fantasztikus alakú feketeséggel szállt a mennyezet felé, a zöld fenyőgallyakon a viaszcsöppek mintha odafagyott gyermekkönyvek lettek volna. Ó, olyan szomorú, megindító volt minden!

Mária egy ideig összeharapott szájjal küzdött a rárohanó vágyak ellen, majd mosolyogva megpróbálta a régi bájos emlékü dalt:

«Dicsőség, dicsőség Istennek!» — de a hangja disszonáns sírással hullt a szenteste gyermekded ártatlan örömébe.

Nem bírta tovább, felpattant helyéről, futva-futott boldogult édesanyja szobájába. Egy nagy ládából, emlékeknek szánt sok apróság közül régen elfelejtett jászolkáját kotorta elő, letisztogatta, csókolgatta. A gyertyák ugyan már hamvadtak mire visszatért, de még volt annyi erejük, hogy felragyogó lobbanásuk aranyfényt hintsen a jászolka titkos boldogságot ígérő, nevetőszemű édes gyermekére.

Mária felcsukló boldog sírással borult az ura karjai közé, a professzor egy kicsit értelmetlenül, egy kicsit bűnbánóan, de megkönnyebbült szívvel csitítgatta, simogatta az élet legújabb Máriáját. *Király Ödönné.*

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.